

HỒI 728

Oán Khởi An Trung

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giả làm khách dâng hương cầu thần, xin được gặp Hoang Sơn đại sư, được dẫn đến căn thiền phòng ọc ọp nằm sâu trong hậu viện, thấy Liễu Không đại sư đang tịnh tọa tham thiền.

Hai gã Khấu, Từ lặng lẽ ngồi xuống bồ đoàn. Liễu Không mở mắt, mỉm cười: "Cuối cùng các người cũng tới, tất cả đều thuận lợi chứ?"

Khấu Trọng kể lại tình hình, sau đó nói: "Kẻ khó đối phó nhất bây giờ là Thạch Chi Hiền, bởi quan hệ giữa Tử Lăng với lão rất phức tạp, cho nên chúng ta không đành lòng giết chết họ Thạch, nhưng hình như đó là cách duy nhất bây giờ!"

Liễu Không hai mắt lấp lánh, gật đầu nói: "Muốn dồn Tà vương vào chỗ chết, dù cộng thêm lão nạp cũng khó làm được."

Từ Tử Lăng nói: "Trước khi ám sát Triệu Đức Ngôn, muốn giấu Thạch Chi Hiền đã không dễ, sau khi làm xong việc đó, chắc chắn ông ta sẽ nghi ngờ, lúc đó hậu quả thật khó đoán."

Liễu Không điềm nhiên nói: "Thạch Chi Hiền quyết không để Lý Thế Dân trở thành hoàng đế, đó là thất bại triệt để của Ma môn. Trái lại, nếu Khấu thí chủ lấy được thiên hạ, y có thể tạm thời chấp nhận, rồi tìm thời cơ trỗi dậy, bởi như thế, Thạch Chi Hiền sẽ cho rằng chúng ta sẽ trở thành kẻ thất bại."

Khấu Trọng nói: "Vậy phải làm sao đây?"

Liễu Không khẽ niệm một tiếng Phật hiệu, nói: "Chỉ có một người có thể thay đổi được Thạch Chi Hiền, các người biết ta muốn nói đến ai không?"

Từ Tử Lăng giật mình: "Thanh Tuyền!"

Khấu Trọng nhú mày nói: "Tử Lăng không muốn Thanh Tuyền xen vào chuyện này, sợ nàng khó xử."

Liễu Không lại đọc một tiếng Phật hiệu, khẽ nói: "Hai vị thí chủ tạm thời nên gác lại chuyện đối phó Thạch Chi Hiền, trong vòng mười ngày nữa Phi Huyền sẽ đến Trường An, có lẽ nó sẽ đem đến cách giải quyết."

Rồi nhắm mắt, chấp tay thi lễ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết chấp tay trả lễ, rồi lẳng lặng rời khỏi.

oOo

Khấu Trọng đẩy cửa vào, Trầm Lạc Nhạn đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, tay cầm quyển sách, thấy gã tới giật mình ngồi dậy, ôm ngực giận dữ: "Tại sao không báo trước, muốn dọa chết người ta sao?"

Khấu Trọng suồng sã ngồi xuống ghế, mỉm cười nói: "Đâu cần làm thế, bọn lính bảo vệ trong tướng quân phủ này toàn là đồ giá áo túi cơm, chỉ cần thi triển một chút khinh công là như ở chốn không người, mà đám tỳ nữ cũng đi đâu hết rồi!", rồi tiện tay lột mặt nạ xuống.

Trầm Lạc Nhạn bực dọc nói: "Giúp cho Khấu đại gia người gặp lại người tình đầu tiên, cho nên ta đuổi bọn chúng đi, người ta có lòng tốt mà người chê cười bọn chúng!"

Khấu Trọng gạt đầu: "Vô đạo thắng hữu đạo, hay cũng có thể gọi là thực là hư."

Trầm Lạc Nhạn bật cười: "Tại sao Thiếu soái có vẻ như mất hồn vậy? Cứ nói lắm nhảm. Gia tướng ở cái ổ này tuy không nhiều nhưng đều là hảo thủ đã theo ta từ thời còn quân Ngõa Cương, lòng trung thành, võ công, và kinh nghiệm không có vấn đề gì, người có thể yên tâm."

Nói xong nàng đứng dậy: "Thời gian không còn nhiều nữa! Người cứ ở đây chờ đợi, đừng chạy bậy. Hãy nhớ bất cứ trong tình huống nào cũng không được chạm vào Lý Tú Ninh, nếu không ta sẽ trở thành tội nhân."

Khấu Trọng buồn bã nói: "Ta có phải là người không biết kềm chế đến thế đâu, ít nhất đến giờ này ta vẫn chưa có chuyện gì sai trái với mỹ nhân quân sư!"

Trầm Lạc Nhạn hơi đỏ mặt, khẽ mắng: "Chẳng biết xấu hổ!", rồi yếu điệu bước ra.

Khấu Trọng đứng dậy, nhìn theo dáng Trầm Lạc Nhạn, trong lòng dâng lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Lý Tú Ninh, bị nàng cầm trủy thủ chĩa vào cổ họng, năm đó dẫu thế nào cũng không ngờ có tình hình như ngày hôm nay xảy ra.

oOo

Từ Tử Lăng về đến Tư Đồ phủ, bị Lôi Cửu Chỉ kéo vào nội đường.

Lôi Cửu Chỉ nói: "Hôm nay thật là tuyệt, hai người đi không lâu, Trì Sanh Xuân kéo Ưu Bạch Tam đến gặp Phúc Vinh gia của chúng ta. Thủ pháp của tiểu Bạt thật là lợi hại, Ưu Bạch Tam không thể nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra!"

Từ Tử Lăng cười nói: "Hình như Lôi đại ca đang rất vui thích!"

Lôi Cửu Chỉ nói: "Không phải vui thích mà là bất ngờ. Chuyện vốn không thể nào giải quyết được thế mà dễ dàng vượt qua, Phúc Vinh gia của chúng ta rất quan tâm đến tình hình của tiểu Bạch tử! Tiểu Bạch tử! Chỉ là gọi hồn danh của y, Trì Sanh Xuân nào dám nghi ngờ."

Trong nội đường chỉ có một mình Vương Huyền Thứ đang đứng ngẩn ngơ, thấy Từ Tử Lăng bước vào mới vội vàng đứng dậy.

Ba người ngồi xuống, Từ Tử Lăng hỏi Bạt Phong Hàn đầu.

Lôi Cửu Chỉ đáp: "Không biết tiểu Bạt đang đả tọa hay ngủ ở trong phòng. Tiểu Kiệt thì đi gặp giai nhân, Phúc Vinh của chúng ta cũng không chịu ngồi yên, Hồ Tiểu Tiên đang trò chuyện với y trong đại đường."

Từ Tử Lăng nhíu mày: "Hồ Tiểu Tiên?"

Lôi Cửu Chỉ chép miệng: "Có câu nói này ta muốn nhắc nhở tiểu Tuấn. Con người của hãn đôn hậu, hạng phụ nữ như Hồ Tiểu Tiên không hợp với hãn, say mê Hồ Tiểu Tiên không có kết quả tốt gì đâu."

Từ Tử Lăng nói: "Bản tính của Hồ Tiểu Tiên không xấu xa như thế, chỉ vì bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh và xuất thân, mà Hồ Phật thì lợi dụng đứa con nuôi này để lôi kéo bọn quyền quý, xem thử tình hình thu nhập rồi tính tiếp!"

Rồi gã quay sang Vương Huyền Thứ nói: "Thục Ni là người như thế nào?"

Vương Huyền Thứ hơi ngạc nhiên, trầm ngâm một lúc rồi than rằng: "Từ nhỏ nàng đã ngang ngạnh, từ khi quen biết Dương Hư Ngạn, càng không nghe lời cha. Nhưng nàng tương đối gần gũi với ta, còn giải bày tâm sự với ta, ngoài ra không ai làm gì được nàng..."

Lôi Cửu Chỉ trầm giọng nói: "Giả sử Thế Dân, Kiến Thành, Nguyên Cát đều mất mạng, há chẳng phải ngôi Hoàng đế rơi vào tay con của nàng với Lý Uyên sao?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Đó chính là đại kế đoạt ngôi Lý Đường của Dương Hư Ngạn!"

Vương Huyền Thứ lộ vẻ lo lắng.

Từ Tử Lăng nói: "Chờ đợi là cảm giác khó chịu đựng nhất, nhưng bây giờ ta chỉ đành chờ đợi thời khắc thắng lợi cuối cùng."

Vương Huyền Thứ gật đầu: "Huyền Thứ hiểu rồi!"

Từ Tử Lăng đứng dậy: "Ta tìm Phong Hàn trò chuyện, nếu Hi Bạch trở về, Lôi đại ca bảo hắn đến gặp ta!"

oOo

Khấu Trọng nhìn thấy Lý Tú Ninh đi cùng Trầm Lạc Nhạn, Lý Tú Ninh rõ ràng tâm tình nặng nề, buồn bã cúi đầu, không hề phát giác rằng Khấu Trọng đang nhìn mình, không bỏ qua nhất cử nhất động của nàng.

Ngoài vườn tuyết rơi đầy, cành cây ngọn cỏ đều đóng băng tuyết, trong khoảng sân đầy tuyết trắng. Lý Tú Ninh với mái tóc đen tuyền dài thướt tha, áo khoác ngoài màu hồng phấn, váy dài màu trắng, chân đi giày hoa, trông càng thêm phần cao quý. Tuy khuôn mặt ngọc ngà của nàng không giấu nổi vẻ tiều tụy nhưng càng tôn thêm nét đẹp như thiên tiên ở nàng.

Khấu Trọng chợt nghĩ, nếu Lý Tú Ninh chịu theo gã cao chạy xa bay, không hỏi đến việc đời, gã có thể bỏ tất cả để sống cùng nàng không?

Bất giác lòng ngậm ngùi, trước tiên khoan hãy nói Lý Tú Ninh không chịu như vậy, bản thân gã cũng chẳng làm được. Lần đầu tiên gặp Lý Tú Ninh, gã đã cảm thấy không thể nào kết hợp được với nàng, cho đến ngày hôm nay, tất cả đã trở thành hiện thực.

Trầm Lạc Nhận lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, rồi đột nhiên quay sang hướng khác, Khấu Trọng cảm thấy mình không có đủ dũng khí đối mặt với Lý Tú Ninh.

Tiếng bước chân khẽ vang lên, giọng nói của Lý Tú Ninh cất lên sau lưng gã: "Tú Ninh thật không hiểu Thiếu soái, đã đến nước này rồi, tại sao còn bỏ việc quân mạo hiểm đến Trường An, lại còn hẹn Tú Ninh, huynh không sợ Tú Ninh tố cáo sao?"

Khấu Trọng thấy đau đớn trong lòng, khó khăn lắm mới nuốt nước bọt rồi nói: "Chắc là bên ngoài đã bày thiên quân vạn mã bao vây chỗ này rồi?"

Lý Tú Ninh kêu lên: "Khấu Trọng!"

Khấu Trọng từ từ quay lại, đón lấy ánh mắt đầy mâu thuẫn và đau đớn của Lý Tú Ninh, bất giác dụi dàng nói: "Bây giờ Tú Ninh thấy Khấu Trọng này đứng ở đây, chứng tỏ rằng Khấu Trọng muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng, giúp thiên hạ thoát khỏi cơn binh đao. Ta không hề giấu giếm nàng điều gì cả, mà Tú Ninh cũng phải đưa ra quyết định một cách lý trí. Bây giờ Tú Ninh chỉ có hai con đường để chọn, chọn bất cứ con đường nào cũng không có lối về, cũng không được hai ý ba lòng, nếu không kẻ bị hại không những là triều Đại Đường mà còn có cả thiên hạ chúng sinh."

Lý Tú Ninh lộ vẻ kinh hãi, lắc đầu: "Ta không hiểu huynh nói gì! Huynh chẳng phải muốn muội đi cùng huynh sao?"

Khấu Trọng quên bẵng Trầm Lạc Nhận không cho mình đụng đến nàng, gã nắm lấy tay nàng, nhìn sâu vào mắt nàng, khẽ nói: "Ta quyết định không tranh bá thiên hạ nữa, đổi lại dốc hết toàn lực giúp đỡ nhị Hoàng huynh của nàng lên ngôi hoàng đế."

Lý Tú Ninh khẽ kêu lên, nhìn gã với ánh mắt không thể tin nổi.

Khấu Trọng suýt nữa đã hôn lên môi nàng, may mà gã vẫn kịp thời kìm lại, nghiêm mặt nói: "Có bao giờ Khấu Trọng này nói dối với nàng đâu. Lần này ta đến Trường An là hy vọng có thể thực hiện một cuộc chính biến với quy mô nhỏ, thay thế cho cuộc quyết chiến lâu dài làm sinh linh đồ tể, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Khi Tần vương ngồi lên ngai vàng, cũng chính là lúc ta công thành thân thoái, Tú Ninh có hiểu chưa?"

Lý Tú Ninh vẫn lắc đầu, không thể chấp nhận nổi và không dám tin vào lời của Khấu Trọng.

Khấu Trọng cảm thấy nàng đang run lên bần bật, gã cảm thấy hai người chưa bao giờ gần gũi như lúc này, nhưng lại rất xa xôi. Gã trầm giọng nói: "Gia tộc của Tú Ninh đã phân

liệt thành hai thế lực không thể đội chung trời. Nếu Khấu Trọng này không ủng hộ nhị Hoàng huynh của muội, khi Thế Dân về Trường An chỉ nước bị giết chết. Cách duy nhất mà Tần vương có thể làm để tự giữ mạng là chiếm lấy Lạc Dương, nhưng đó là tình huống xấu nhất, bởi liên quân Ngoại tộc đang lăm le dòm ngó. Chỉ có thống nhất thiên hạ chúng ta mới có hy vọng tập trung toàn lực đánh lui kẻ ngoại địch."

Lý Tú Ninh run giọng hỏi: "Nhị Hoàng huynh thì sao?"

Khấu Trọng bình tĩnh nói: "Ta và Tần vương đã trở thành đồng minh, đã cùng y đến Lĩnh Nam gặp Tống Khuyết, được ông ta ủng hộ toàn diện."

Lý Tú Ninh thở gấp: "Nghe ra có vẻ như không thể nào, huynh chẳng phải đang nói đùa đấy chứ?"

Khấu Trọng cười khở nói: "Ta làm sao gạt muội? Tình thế bây giờ là chúng ta càng đứng về phía nhị Hoàng huynh của muội, thương vong của Thế Dân càng giảm bớt. Trường An phải mau chóng ổn định thì mới có thể toàn lực đối phó với kẻ ngoại địch. Tú Ninh có tin ta không?"

Lý Tú Ninh nước mắt chảy đầm đìa, cúi đầu thút thít: "Còn phải hỏi sao? Huynh đã biết đáp án rồi!"

Khấu Trọng lấy tay áo lau nước mắt cho nàng, nói: "Ta muốn nghe Tú Ninh chính miệng nói ra."

Lý Tú Ninh thút thít nói: "Khấu Trọng huynh có biết Tú Ninh đến gặp huynh như thế này đã phạm vào đại tội phản nghịch. Trầm Lạc Nhạn chẳng chịu nói gì cả, chỉ nói huynh muốn gặp muội, bây giờ người ta đã đến rồi."

Khấu Trọng thấy nàng càng lúc càng khóc dữ, hết như giải tỏa hết nỗi đau đớn trong lòng, lúng túng nói: "Đừng khóc nữa! Nếu để cho người ta thấy mắt muội đỏ ửng, không nghi ngờ mới lạ đó!"

Lý Tú Ninh ngừng khóc, sau khi hơi bình tĩnh mới khẽ nói: "Các người tính thế nào?"

Khấu Trọng buồn bã nói: "Ta không muốn gạt muội, bây giờ không thể chần chờ được nữa, cuộc tranh giành ngôi vua ở Trường An đã đến mức sinh tử. Ta nhận được tin báo, Kiến Thành đang âm mưu cấu kết với Lương Sư Đô và người Đột Quyết mua một số hỏa khí của Hải Sa Bang, chỉ đợi Tần vương dọn đến Hồng Nghĩa cung sẽ tấn công bất cứ lúc nào."

Lý Tú Ninh giật mình, hoàn toàn hiểu ra, nàng nhìn gã không chớp mắt, nói: "Thì ra huynh thật sự liên minh vì nhị Hoàng huynh, nếu không đã không biết chuyện Hồng Nghĩa cung. Giả sử đại Hoàng huynh có lô hỏa khí đó, đó là điều tuyệt mật, sao huynh biết?"

Khấu Trọng vui mừng nói: "Cuối cùng chúng ta cũng vào chuyện chính rồi, hãy ngồi xuống nói, bởi ta sợ sẽ xâm phạm muội, ít nhất có thể thừa cơ hôn vào môi muội."

Lý Tú Ninh lườm gã, cúi đầu đỡ ứng mặt: "Vẫn tính nết như vậy, sao chưa thả người ta ra?"

oOo

Bạt Phong Hàn vươn vai dẫn người, nhìn Từ Tử Lăng nói: "Mấy năm nay, ta chưa bao giờ ngủ say như lúc này, vừa đặt lưng xuống đã ngủ mê man cho đến giờ."

Từ Tử Lăng vui mừng nói: "Nhưng tính cảnh giác của huynh vẫn cao như thế, ta vừa đẩy cửa phòng huynh đã thức dậy."

Bạt Phong Hàn ngồi ở mép giường, mỉm cười nói: "Trong thời loạn đây là thói quen tốt, thái bình thịnh thế thì ngược lại, sẽ khiến ta ngủ không yên giấc. Chuyện sáng nay có thuận lợi không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Bọn ta còn gặp Lý Uyên, nếu không có Bùi Tịch, chắc chắn sẽ càng lý tưởng hơn."

Rồi gã kể lại chuyện xảy ra sáng nay, kể cả việc gặp Liễu Không. Bạt Phong Hàn nhắc nhở: "Đêm nay người phải nhớ đi gặp Phong Đức Di, xem thử ai đã bán đứng Thạch Chi Hiên. Đúng là không thể sống những ngày tháng chẳng sóng gió, ta muốn tìm chuyện gì đó để động não."

Từ Tử Lăng nói: "Tiểu đệ thì hy vọng sóng yên gió lặng chờ đợi đến thời khắc quyết chiến, nhưng không được như ý muốn, ám sát Triệu Đức Ngôn quyết không dễ dàng."

Rồi gã hơi trầm ngâm nói: "Thủ pháp 'bức cung' khiến người ta quên đi quá khứ mà huynh dùng ở Quán Bình và Ưu Bạch Tam rất hiệu quả, không biết nếu với người có võ công cao thì thế nào?"

Bạt Phong Hàn nói: "Theo kinh nghiệm của ta, thủ pháp độc môn Vong Hình này thành công ở chỗ bất ngờ, khi ta đột nhiên ra tay không chế yếu huyệt não môn của đối phương, khiến đối phương cảm thấy như bị kim chích, không thể nào suy nghĩ được. Đối phó với người có võ công cao cường, phí một chút công phu mới có cơ hội chế phục họ, vậy Tử Lăng có đề nghị gì?"

Từ Tử Lăng nói: "Điều ta muốn biết là lô hỏa khí đó, Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán có lẽ là người biết bí mật này, nếu phương pháp này có hiệu quả, chúng ta sẽ biết nơi giấu hỏa khí, nếu bị kẻ địch đưa đi trước, ít nhất của có thể quan sát tình hình, đối với chúng ta sẽ rất có lợi."

Bạt Phong Hàn nói: "Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán là cái thá gì, điều quan trọng nhất là sau khi chúng tỉnh dậy sẽ không nghi ngờ, ta dám bảo đảm mọi chuyện sẽ ổn thỏa.", rồi nhíu mày nói: "Nếu bọn ta phá hủy số hỏa khí này, vấn đề sẽ càng nhiều hơn, Lý Kiến Thành sẽ cảnh giác, như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta. Một vấn đề lớn hơn là Thạch Chi Hiền, người khác có lẽ không biết bọn ta làm, nhưng lão sẽ suy luận theo hướng này, nói không chừng từ đó sẽ đoán được mối quan hệ giữa mấy người bọn ta và Lý Thế Dân."

Từ Tử Lăng nói: "Về mặt này thì không cần lo lắng, trước tiên phải biết nơi cất giấu hỏa khí đã."

Bạt Phong Hàn nói: "Chỉ cần có tin tức chính xác, đêm nay ta sẽ nấp trong phòng của một trong hai tên này, đợi chúng về rồi sẽ tiếp đón chúng chu đáo."

Từ Tử Lăng nói: "Tốt nhất cho ta thời gian hai ba ngày điều tra, Nhĩ Văn Hoán có vẻ dễ xoi hơn, cứ chọn ý trước."

Bạt Phong Hàn nói: "Có lẽ cũng không cần mạo hiểm như thế này. Hỏa khí có thể được giấu ở Hợp Xương Long tại Tây thị, Dương Văn Can xưa nay có quan hệ khăng khít với Lý Kiến Thành, chỉ cần đốt cháy nơi này, lúc đó bọn ta sẽ đứng ngắm cảnh tượng khói lửa ngút trời."

Từ Tử Lăng bật cười: "Dùng hỏa công rất tuyệt, nhưng phải điều tra rõ ràng để chắc chắn hơn."

Bạt Phong Hàn nói: "Lý Thế Dân sẽ trở về Trường An trong vòng nửa tháng, lúc đó Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát càng cảnh giác hơn, tốt nhất bọn ta nên chuẩn bị tất cả trong thời gian này."

Từ Tử Lăng nói: "Điều này đương nhiên, đêm nay Bạt huynh dự tính gì?"

Bạt Phong Hàn nói: "Nhờ tối hôm qua theo dõi lão Trì nên bọn ta tránh được kiếp nạn, đêm nay ta vẫn âm thầm đi theo sau y, xem y gặp ai, nói những gì? Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!"

Lúc này Lôi Cửu Chỉ chạy vào báo: "Bùi Tịch và Ôn Ngạn Bát đến! Đang cùng Phúc Vinh gia của chúng ta bàn bạc chuyện tiền trang!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Hồ Tiểu Tiên thì sao?"

Lôi Cửu Chỉ nói: "Nàng đã đi rồi, Phúc Vinh gia nói Hồ Phật chỉ có thể gom góp năm vạn lượng vàng ròng, cho nên phái Hồ Tiểu Tiên đến dùng lời ngon tiếng ngọt dụ Phúc Vinh gia của chúng ta ứng trước cho cha nàng năm vạn còn lại, sau đó sẽ trả lại từng phần không tính lãi. Phúc Vinh gia của chúng ta vỗ ngực hứa ngay, con bà nó, tên tiểu tử này mê đắm mỹ sắc, quên mất trong tay chúng ta chẳng có xu nào."

Bạt Phong Hàn cười nói: "Hắn không quên mà chỉ muốn tỏ ra rộng rãi trước mặt mỹ nhân!"

Từ Tử Lăng đầu đầu nói: "Vậy làm thế nào đây?"

Lôi Cửu Chỉ cười nói: "Có một cách, đó là đến Lục Phúc đồ quán thắng năm vạn lượng vàng ròng!"

- o O o -